

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 584/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť M. Č., zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Kováčikom, Legionárska 2, Trenčín, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 192/2009 a jeho rozsudkom č. k. 12 C 192/2009-153 z 26. júna 2012 a tiež postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 195/2012 a jeho rozsudkom č. k. 15 Co 195/2012-177 z 12. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2013 doručená sťažnosť M. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom

JUDr. Jozefom Kováčikom, Legionárska 2, Trenčín, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 192/2009 a jeho rozsudkom z 26. júna 2012 a tiež postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 195/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 12. júna 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o návrhu na určenie podielového spoluvlastníctva, v ktorom má sťažovateľ procesné postavenie odporcu.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Okresný súd... rozsudkom... sp. zn. 12 C 192/2009 zo dňa 26. 06. 2012 v celom rozsahu vyhovel návrhu L. S.“, pričom sa však sťažovateľ ako odporca v tomto konaní z uvedeného rozsudku nedozvedel, ako sa okresný súd vyrovnal s ním „... tvrdenou skutočnosťou vydržania vlastníckeho práva v jeho prospech a reálnym rozdelením stavieb, hoci... [podľa sťažovateľa] majú pre rozhodnutie vo veci podstatný význam“. Okresný súd „... sa zaoberal jedine konštatovaním skutkového a právneho stavu pred uzavretím darovacej zmluvy medzi mnou [sťažovateľom] a mojimi [jeho] rodičmi v r. 1988 a uviedol, prečo túto darovaciu zmluvu považoval čiastočne za neplatnú“.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom podľa neho je v rozpore so skutočnosťou, že neuviedol, v čom podľa neho postupom súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Uviedol, že podstata celého jeho odvolania smerovala k námietke nedostatočného a riadneho odôvodnenia rozsudku v zmysle § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa sťažovateľa sa krajský súd v odvolacom rozsudku rovnako ako okresný súd zaoberal iba skutkovým a právnym stavom spred roku 1988. Ďalej namieta, že krajský súd v odvolacom rozsudku na s. 4 uvádza, že je potrebné podotknúť, že doteraz nedošlo k reálnemu rozdeleniu nehnuteľnosti, pričom maštal' nie je samostatnou stavbou, pričom

tento skutkový záver bližšie neodôvodňuje napriek tomu, že podľa sťažovateľa je v zásadnom rozpore s vykonaným dokazovaním, keď v zmysle jeho opisu vykonaného dokazovania je nepochybné, že maštal' a dom majú rozdielnych vlastníkov. Prečo maštal' nie je samostatnou stavbou, to podľa sťažovateľa nie je zrejmé ani z jedného z napadnutých rozsudkov.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/195/2012 porušil základné právo M. Č. na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co/195/2012 zo dňa 12. 06. 2013 sa zrušuje v celom rozsahu.

3. Okresný súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C/192/2009 porušil základné právo M. Č. na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Rozsudok Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 C/192/2009 zo dňa 26. 06. 2012 sa zrušuje v celom rozsahu a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

5. M. Č. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 331,12 €, ktorú je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. Jozefa Kováčika do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak napadnutým postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 192/2009 a jeho rozsudkom č. k. 12 C 192/2009-153 z 26. júna 2012 a tiež postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 195/2012 a jeho rozsudkom č. k. 15 Co 195/2012-177 z 12. júna 2013 došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorým tento súdu potvrdil rozsudok okresného súdu.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 192/2009 a rozsudkom z 26. júna 2012

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 192/2009 a jeho rozsudkom z 26. júna 2012.

Ústavný súd poukazuje na to, že podľa ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o návrhoch, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

Sťažovateľ tým, že proti predmetnému rozsudku okresného súdu podal odvolanie krajskému súdu, sám uznal, že má k dispozícii opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Vychádzajúc z týchto záverov, ústavný súd nezistil žiadny ústavný dôvod na to, aby sa v tejto veci neriadil princípom subsidiarity svojej právomoci, ktorý je ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto, aplikujúc tento článok ústavy a § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, odmietol sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 192/2009 a jeho rozsudkom z 26. júna 2012, pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 195/2012 a jeho rozsudkom z 12. júna 2013

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť nedostatočne odôvodneným rozsudkom krajského súdu č. k. 15 Co 195/2012-177 z 12. júna 2013, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 12 C 192/2009-153 z 26. júna 2012.

Ústavný súd, zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru, uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, respektíve s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda otázky, či označené rozhodnutie nie je zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale aj rozsudok okresného súdu, ktorého odôvodnenie krajský súd potvrdil. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak

prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Odvolací súd sa stotožnil s postupom okresného súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozsudku č. k. 12 C 192/2009-153 z 26. júna 2012 okrem iného uviedol:

„Ako je preukázané listinnými dôkazmi dom a pozemok, výlučnou vlastníčkou ktorého bola právna predchodkyňa A. S., v súvislosti s prejednaním dedičstva v roku 1965 nadobudli tri deti každý v ideálnom spoluvlastníkom podiele po jednej tretine. J. S. bol otcom navrhovateľa, M. Č. bola matkou odporcu. V roku 1969 tretia dedička V. S. svoj spoluvlastnícky jednotretinový podiel k rodinnému domu spolu s podielom k pozemku predala M. Č. a J. Č. do režimu BSM (RI 401/69). V roku 1970 a 1971 bola doplnená dedičská dohoda, ale v oboch prípadoch len pokiaľ sa týka stavby (bez pozemku) k domu... A to tak, že prvý doplnok dedičskej dohody z 20. 01. 1965 hovoril o tom, že M. Č. nadobudne rodinný dom v celosti, J. S. jednu tretinu hospodárskej budovy a M. Č. dve tretiny hospodárskej budovy. Druhým doplnkom, dedičskej dohody zo dňa 19. 10. 1971 zrejme pre nezrozumiteľnosť znova k nadstavbe sa dediči dohodli tak, že dom... v celosti nadobudne M. Č. a maštal' pri dome v celosti nadobudne J. S. Ohľadne pozemku ani jedným z týchto doplnkov dediči nemenili pôvodnú dedičskú dohodu zo dňa 20. 01. 1965. Nevyplýva to zo žiadnej z citovaných listín a navyiac aj z rozsudku odvolacieho súdu v konaní 8 C/821/1983, z odôvodnenia takýto istý záver vyplýva.

Ďalšou listinou, a to darovacou zmluvou 15. 07. 1988 (RI 1001/88) zasa jednoznačne vyplýva, že darcovia J. Č., M. Č. – rodičia odporcu, darovali odporcovi rodinný dom... obdarovanému synovi – odporcovi. Nehnutelnosť darovali v celosti, hoci, ako bolo vyššie uvedené, rodinný dom v časti maštale zostal vo vlastníctve J. S. a pozemok zostal v podielovom spoluvlastníctve jednej tretiny na J. S. Aj z výpovede svedkov konkrétne manželky odporcu vyplynulo, že nemá vedomosť o tom, že J. S. by svoj spoluvlastnícky podiel k pozemku prípadne v celosti k maštali bol prevádzal na M. Č. Navyiac svedkyňa uviedla, že M. Č. vyzývala po smrti J. S. jeho manželku K. S., aby svoj spoluvlastnícky podiel na ňu previedla, čo sa však nestalo. Z uvedeného teda vyplýva, že darovacou zmluvou 15. 07. 1988, ktorá bola Štátnym notárstvom B. registrovaná 20. 12. 1988 (RI 1001/88), – darcovia – previedli na obdarovaného viac vlastníckeho práva ako sami

mali (k pozemku viac o jednu tretinu, k domu ideálny spoluvlastnícky podiel 1/3-iny zodpovedajúci maštali).

Aj v súčasnom platnom práve sa uplatňuje rímska zásada nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet, čo znamená, že nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má. Z tejto zásady existuje niekoľko výnimiek. Ako príklad možno uviesť nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka v prípade kúpnej zmluvy uzavretej podľa obchodného zákonníka, nadobudnutie vlastníctva od nepravého dediča, nadobudnutie cenného papiera podľa zákona o cenných papieroch, nadobudnutie vlastníckeho práva bez zaťaženia zálohom v rámci bežného obchodného styku. Ani jedna z vymenovaných výnimiek nie je takou, ktorá by svedčila pre darovaciu zmluvu darcov manželov Č. obdarovanému odporcovi.

Navrhovateľ preukázal, že jeho právny predchodca J. S. bol titulom uzavretej dedičskej dohody podielovým spoluvlastníkom k pozemku v ideálnom podiele 1/3-iny a výlučným vlastníkom k maštali, ktorá v súčasnosti je súčasťou rodinného domu, súpisné číslo... a aj z hľadiska priestorového tvorí 1/3-inu tejto, nehnuteľnosti. Navrhovateľ je po ňom na základe dedičskej dohody so sestrou D. B. v dedičskom konaní D 1783/83, D 984/77 a 25 D/143/2006 je nadobúdateľom dedičstva. Je teda aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie nároku v procesnom konaní.

Z vyššie uvedených dôvodov súd návrhu navrhovateľa vyhovel a určil, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti s identifikačnými údajmi, aké sú v súčasnosti zapísané Správou katastra... a sú uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

Navrhovateľ zároveň preukázal naliehavý právny záujem na rozhodnutí v tejto veci podľa § 80 písm. c) OSP. Naliehavý právny záujem na určení vlastníctva je v tom, že bez takéhoto výslovného určenia súdom, že právny vzťah alebo právo existuje, by bolo vlastnícke právo navrhovateľa ohrozené alebo by bolo jeho právne postavenie neistým. Vyplýva to z toho, že na liste vlastníctva v katastri nehnuteľností je ako výlučný vlastník uvedený odporca, hoci navrhovateľ je podielovým spoluvlastníkom. Pre takéto svoje neisté postavenie by navrhovateľ mohol byť vystavený konkrétne ujme. Určovacia žaloba je účinnejším prostriedkom ako iné právne prostriedky.“

Krajský súd v tejto súvislosti vo svojom odôvodnení uviedol:

„... Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1, 2 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd v postačujúcom rozsahu vykonal dokazovanie na základe zisteného skutkového stavu a vo veci správne rozhodol. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.“

Odvolací súd pri odôvodnení potvrdzovacieho rozsudku okresného súdu poukázal okrem iného na ďalšie skutočnosti:

„... Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd v postačujúcom rozsahu vykonal dokazovanie na základe zisteného skutkového stavu a vo veci správne rozhodol. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

Odvolaním odporca nenamieta, že by okresný súd nedostatočným spôsobom vykonal dokazovanie. Ako odvolací dôvod uvádza ust. § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. v zmysle ktorého platí, že súd rozhodnutie zruší, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

V odvolaní však v súvislosti s týmto odvolacím dôvodom neuvádza žiadnu námietku, ani neprodukuje tvrdenie, v čom postupom súdu došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práva priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Odvolací súd nezistil žiaden dôvod, na základe ktorého by odvolanie v zmysle písm. f) bolo dôvodné.

Okrem toho namietal aj písm. h), v zmysle ktorého súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Ako bolo konštatované, súd dostatočne zistil skutkový stav, sám odporca v odvolaní na strane 2 posledný odsek uvádza, že prvostupňový súd vykonal dostatočné dokazovanie. To znamená, že daný odvolací dôvod nie je akceptovateľný. Pokiaľ namieta nesprávne právne posúdenie, prípadne nepoužitie správneho ustanovenia právneho predpisu, z rozhodnutia prvostupňového súdu vyplýva, že vec posudzoval v súlade s relevantnými právnymi normami a z odvolania taktiež nevyplýva, že by súd nepoužil správny právny predpis.

Odporca sa bráni tým, že uznáva, že navrhovateľ je jedine vlastníkom maštale, ktorá je samostatnou stavbou a je spojená so stavbou jeho rodinného domu, pričom obe stavby majú jedno súpisné číslo.

Z jeho tvrdenia je zrejmé, že rešpektuje právo navrhovateľa, avšak treba podotknúť, že doteraz nedošlo k reálnemu rozdeleniu nehnuteľností, pričom maštal' nie je samostatnou stavbou, ako to tvrdí odporca. Okresný súd dostatočne odôvodnil rozhodnutie, že odporca nemôže byť dobromyseľný pri nadobudnutí aj podielu 1/3 navrhovateľa, nakoľko dedičskými spismi, rozhodnutiami štátneho notárstva bolo dostatočne preukázané, že právny predchodca navrhovateľa nikdy neprišiel o spoluvlastníctvo v 1/3. Práve v konaní 18 Co/269/85-59 zo dňa 08. 08. 1985 vyplynulo, že súd sa zaoberal prejudiciálnou otázkou, či sporné parcely patria do výlučného vlastníctva navrhovateľky M. Č. alebo aj odporcovia sú spoluvlastníkmi v 1/3. Mal za preukázané, že sporné parcely ako aj dom nadobudli titulom zákonného dedenia každý v 1/3, pričom rozhodnutím Štátneho notárstva... D/33/70-19 dom nadobudla M. Č., maštal' M. Č. v 2/3 a J. S. v 1/3. V doplnku k dedičskej dohode ohľadom pozemkov sa nerozhodovalo. Následne dedičia upravili dohodu tak, že dom nenadobúda M. Č., maštal' nadobúda J. S. Následne bolo konštatované, že odporcovia (L. S. a D. G.) sú spoluvlastníci k nehnuteľnostiam ako právni nástupcovia po J. S. v 1/3. Argumentácia odporcu ohľadom vydržania je preto neakceptovateľná. Vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľ na túto skutočnosť správne poukazuje. V danom prípade totiž jednoznačne absentuje dobromyseľnosť odporcu. Bolo preukázané, že z hľadiska odporcu nebol dôvod usudzovať, že je vlastníkom celej nehnuteľnosti aj vzhľadom na vyššie uvedené predchádzajúce rozhodnutie súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia, na ktoré poukazuje okresný súd. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.“

Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil a navyše rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia uvedeného rozsudku. Vyrovnal sa s námietkami sťažovateľa uvedenými v odvolaní (vrátane námietky, resp. argumentácie o vydržaní), ktoré sú totožné s tými, ktoré uplatnil aj na ústavnom súde. Ústavný súd nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho rozsudkom č. k. 15 Co 195/2012-177 z 12. júna 2013 a namietaným porušením (prípadne odoprením, či odňatím) základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2014